

Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України

Переклад затверджений

Генеральний директор Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

22 лютого 2015р.

(підпис)

О. В. Стефанішина
(ініціали та прізвище)

2014L0060 — UA — 28.05.2014 — 000.001 — 1

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

► **V** ► **C1** ДИРЕКТИВА 2014/60/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ

від 15 травня 2014 року

про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена, та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 (нова редакція)

(Текст стосується ЄЕП) ◀

(ОВ L 159, 28.05.2014, с. 1)

Виправлення внесені:

► C1 Виправленнями, ОВ L 147, 12.06.2015, с. 24 (2014/60/ЄС)

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

► **V** ► **C1** ДИРЕКТИВА 2014/60/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ

від 15 травня 2014 року

про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена, та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 (нова редакція)

(Текст стосується ЄЕП) ◀

(OB L 159, 28.05.2014, с. 1)

Виправлення внесені:

► **C1** Виправленнями, OB L 147, 12.06.2015, с. 24 (2014/60/ЄС)

▼ **B**

▼ **C1**

ДИРЕКТИВА 2014/60/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ

від 15 травня 2014 року

про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена, та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 (нова редакція)

(Текст стосується ЄЕП)

▼ **B**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽¹⁾,

Оскільки:

(1) До Директиви Ради 93/7/ЄЕС ⁽²⁾ внесено суттєві зміни Директивами 96/100/ЄС ⁽³⁾ та 2001/38/ЄС ⁽⁴⁾ Європейського Парламенту і Ради. З огляду на необхідність внесення подальших змін, слід ухвалити її нову редакцію для забезпечення ясності.

(2) Внутрішній ринок є простором без внутрішніх кордонів, де забезпечено вільний рух товарів, осіб, послуг та капіталу, згідно з Договором про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС). Відповідно до статті 36 ДФЄС, дотичні положення про вільний рух товарів не усувають заборон чи обмежень щодо імпорту, експорту та транзиту товарів, обґрунтованих підставами захисту національних цінностей, які мають художню, історичну або археологічну цінність.

(3) Згідно з умовами статті 36 ДФЄС та у встановлених нею межах, держави-члени зберігають за собою право визначати свої національні цінності та вживати необхідних заходів для їх захисту. Проте Союз відіграє важливу роль у заохоченні співпраці між державами-членами у справі захисту культурної спадщини європейського значення, до якої належать такі національні цінності.

(4) Директива 93/7/ЄЕС ввела механізми, що дозволяють державам-членам забезпечити повернення на свою територію предметів культури, класифікованих як національні цінності в розумінні статті 36 ДФЄС, які підпадають під спільні категорії предметів культури, наведені у додатку до зазначеної Директиви, і які були вивезені з їхньої території з порушенням національних інструментів або Регламенту Ради (ЄС) № 116/2009 ⁽⁵⁾. Зазначена Директива охоплювала також предмети культури, які класифіковано як національні цінності та які є невід'ємною частиною державних колекцій або власністю церковних установ, що не підпадали під такі спільні категорії.

(5) Директивою 93/7/ЄЕС запроваджено адміністративну співпрацю між державами-членами стосовно їхніх національних цінностей, тісно пов'язану з їхньою співпрацею з Інтерполом та іншими компетентними органами щодо викрадених творів мистецтва, що передбачає, зокрема, реєстрацію втрачених, викрадених чи протиправно вивезених предметів культури, які є частиною їхніх національних цінностей і державних колекцій.

(6) Процедура, передбачена Директивою 93/7/ЄЕС, була першим кроком на шляху налагодження

⁽¹⁾ Позиція Європейського Парламенту від 16 квітня 2014 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику) та рішення Ради від 08 травня 2014 року.

⁽²⁾ Директива Ради 93/7/ЄЕС від 15 березня 1993 року про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена (ОВ L 74, 27.03.1993, с. 74).

⁽³⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради 96/100/ЄС від 17 лютого 1997 року про внесення змін до додатка до Директиви 93/7/ЄЕС про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена (ОВ L 60, 01.03.1997, с. 59).

⁽⁴⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/38/ЄС від 05 червня 2001 року про внесення змін до Директиви Ради 93/7/ЄЕС про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена (ОВ L 187, 10.07.2001, с. 43).

⁽⁵⁾ Регламент Ради (ЄС) № 116/2009 від 18 грудня 2008 року про експорт товарів-предметів культури (ОВ L 39, 10.02.2009, с. 1).

співпраці між державами-членами у цій сфері в контексті внутрішнього ринку, з метою подальшого взаємного визнання відповідних національних законів.

(7) Регламентом (ЄС) № 116/2009 разом з Директивою 93/7/ЄЕС запроваджено систему Союзу із захисту предметів культури держав-членів.

(8) Ціль Директиви 93/7/ЄЕС полягала у забезпеченні фізичного повернення предметів культури до держави-члена, з території якої згадані предмети були незаконно вивезені, незалежно від майнових прав, що застосовуються до таких предметів. Однак застосування вказаної Директиви виявило обмеження згаданих механізмів щодо забезпечення повернення таких предметів культури. Звіти про застосування зазначеної Директиви вказують на її нечасте застосування, зокрема, через обмеженість сфери її дії внаслідок умов, викладених у додатку до вказаної Директиви, короткій строк, передбачений для ініціювання процедури повернення, а також витрати, пов'язані з процедурою повернення.

(9) Сферу дії цієї Директиви необхідно поширити на всі предмети культури, які держава-член класифікувала чи визначила відповідно до національного законодавства або адміністративних процедур як частину національних цінностей, що мають художню, історичну або археологічну цінність у межах значення статті 36 ДФЄС. Ця Директива, таким чином, повинна охоплювати предмети, які становлять історичний, палеонтологічний, етнографічний, нумізматичний інтерес або мають наукову цінність, незалежно від того, чи вони належать до державних або інших колекцій, або чи є окремими предметами, та незалежно від того, походять вони з планових або незаконних розкопок, за умови, що їх було класифіковано чи визначено як національні цінності. Крім того, предмети культури, класифіковані чи визначені як національні цінності, більше не повинні належати до категорій або відповідати пороговим значенням щодо їхнього віку та/або фінансової вартості, щоб підлягати поверненню згідно з цією Директивою.

(10) Стаття 36 ДФЄС визнає різноманітність національних механізмів захисту національних цінностей. Для посилення взаємної довіри, готовності до співпраці та взаємного порозуміння між державами-членами необхідно визначити зміст терміну «національна цінність» у рамках статті 36 ДФЄС. Держави-члени повинні також сприяти поверненню предметів культури до держави-члена, з території якої такі предмети було незаконно вивезено, незалежно від дати вступу такої держави-члена, та гарантувати, що повернення таких предметів не призводить до виникнення необґрунтованих витрат. Необхідно забезпечити для держав-членів можливість повертати предмети культури, які не були класифіковані чи визначені як національні цінності, за умови, що вони дотримуються відповідних положень ДФЄС, а також предмети культури, незаконно вивезені до 01 січня 1993 року.

(11) Необхідно посилити адміністративну співпрацю між державами-членами, щоб забезпечити більш дієве та одноманітне застосування цієї Директиви. Відповідно, необхідно вимагати від центральних органів більш ефективної співпраці та обміну інформацією стосовно незаконно вивезених предметів культури за допомогою Інформаційної системи внутрішнього ринку (ІМІ), запровадженої Регламентом (ЄС) Європейського Парламенту і Ради № 1024/2012 ⁽⁶⁾. Для удосконалення імплементації цієї Директиви необхідно розробити спеціальний модуль системи ІМІ, призначений для предметів культури. Бажано, щоб інші компетентні органи держав-членів також користувалися тією ж системою, де це доречно.

(12) Для забезпечення захисту персональних даних адміністративна співпраця та обмін інформацією між компетентними органами повинні відповідати правилам, встановленим Директивою 95/46/ЄС Європейського Парламенту і Ради ⁽⁷⁾, а у випадку використання системи ІМІ – Регламенту (ЄС) № 1024/2012. Терміни та означення, використані у Директиві 95/46/ЄС та у Регламенті (ЄС) Європейського Парламенту і Ради № 45/2001 ⁽⁸⁾, застосовують також і для цілей цієї Директиви.

(13) Як засвідчила практика, строк для перевірки того, чи є предмет культури, виявлений в іншій державі-члені, предметом культури у розумінні Директиви 93/7/ЄЕС, є занадто коротким. Тому його необхідно збільшити до шести місяців. Довший строк дасть змогу державам-членам вживати необхідних заходів для збереження предмета культури, а також, де це доречно, запобігати будь-яким діям,

⁽⁶⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1024/2012 від 25 жовтня 2012 року про адміністративну співпрацю за допомогою Інформаційної системи внутрішнього ринку та скасування Рішення Комісії 2008/49/ЄС («Регламент про систему ІМІ») (ОВ L 316, 14.11.2012, с. 1).

⁽⁷⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради 95/46/ЄС від 24 жовтня 1995 року про захист фізичних осіб стосовно обробки персональних даних та про вільний обіг таких даних (ОВ L 281, 23.11.1995, с. 74).

⁽⁸⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 45/2001 від 18 грудня 2000 року про захист фізичних осіб стосовно обробки персональних даних інституціями і органами Співтовариства та про вільний обіг таких даних (ОВ L 8, 12.01.2001, с. 1).

спрямованим на ухилення від процедури повернення.

(14) Строк відкриття процедури повернення також необхідно продовжити до трьох років після того, як державі-члену, з території якої було незаконно вивезено предмет культури, стало відомо про місцезнаходження предмету культури або про особу його володільця чи утримувача. Продовження такого строку має сприяти поверненню національних цінностей та завадити їх протиправному вивезенню. Для забезпечення ясності необхідно застерегти, що строк для початку процедури починається з дати, на яку така інформація стала відома центральному органу держави-члена, з території якої було незаконно вивезено предмет культури.

(15) Директива 93/7/ЄЕС передбачала, що процедуру повернення не можна починати через більш ніж 30 років після того, як предмет було незаконно вивезено з території держави-члена. Проте у випадку предметів, що є частиною державних колекцій або власністю церковних установ у державах-членах, де національним законодавством для них передбачені спеціальні захисні механізми, за певних обставин для процедур повернення застосовують більш тривалий строк. З огляду на те, що національне законодавство держав-членів може передбачати спеціальні захисні механізми для релігійних установ, інших ніж церковних, цю Директиву слід також поширити на такі інші релігійні установи.

(16) У своїх Висновках щодо запобігання та протидії злочинам стосовно товарів-предметів культури, ухвалених 13 і 14 грудня 2011 року, Рада визнала необхідність вжиття заходів для підвищення дієвості запобігання та протидії злочинам стосовно предметів культури. Комісії рекомендовано підтримати держави-члени у дієвому захисті предметів культури з метою запобігання та протидії незаконній торгівлі, а також застосування додаткових заходів, де це доречно. Рада також рекомендувала державам-членам розглянути питання ратифікації Конвенції ЮНЕСКО про заходи, спрямовані на заборону та запобігання незаконному ввезенню, вивезенню та передачі права власності на культурні цінності, підписаної у Парижі 17 листопада 1970 року, та Конвенції ЮНІДРУА щодо викрадених або незаконно вивезених предметів культури, підписаної у Римі 24 червня 1995 року.

(17) Багато забезпечити, щоб усі учасники ринку виявляли належну обережність та уважність в ході проведення операцій з предметами культури. Наслідки придбання предмета культури незаконного походження будуть дійсно стримувальними, лише якщо для отримання компенсації володілець буде зобов'язаний довести, що він виявив належну обережність та уважність. Отже, для досягнення цілей Союзу щодо запобігання та протидії незаконній торгівлі предметами культури, у цій Директиві необхідно передбачити, що для цілей компенсації володілець повинен надати доказ того, що він виявив належну обережність та уважність під час придбання предмета.

(18) Також було б корисно, якби будь-які особи, особливо учасники ринку, мали неускладнений доступ до публічної інформації про предмети культури, класифіковані чи визначені державами-членами як національні цінності. Держави-члени повинні намагатися сприяти доступу до такої публічної інформації.

(19) Для сприяння одноманітному тлумаченню поняття належної обережності та уважності, ця Директива повинна містити невичерпний перелік критеріїв, які слід брати до уваги, встановлюючи, чи виявляв володілець належну обережність та уважність під час придбання предмета культури.

(20) Оскільки держави-члени не можуть достатньою мірою досягти цілі цієї Директиви, а саме — уможливити повернення предметів культури, класифікованих чи визначених як національні цінності, які були незаконно вивезені з території держав-членів, натомість, з огляду на масштаб та наслідки, її краще досягати на рівні Союзу, Союз може ухвалювати інструменти відповідно до принципу субсидіарності, передбаченого статтею 5 Договору про Європейський Союз. Відповідно до принципу пропорційності, передбаченого зазначеною статтею, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення такої цілі.

(21) Враховуючи, що завдання комітету, передбачені Регламентом (ЄС) № 116/2009, втратили чинність після вилучення додатка до Директиви 93/7/ЄЕС, покликання на такий комітет необхідно вилучити відповідним чином. Однак для підтримання платформи для обміну досвідом та належною практикою імплементації цієї Директиви серед держав-членів, Комісії необхідно створити експертну групу з експертів від центральних органів держав-членів, відповідальних за імплементацію цієї Директиви, яких слід залучати, зокрема, до процесу налаштування модуля системи ІМІ для предметів культури.

(22) Враховуючи, що додаток до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 містить перелік положень про адміністративну співпрацю щодо актів Союзу, імплементація яких здійснюється за допомогою системи

ІМІ, до вказаного додатка необхідно внести зміни шляхом додавання цієї Директиви до переліку.

(23) Зобов'язання здійснити транспозицію цієї Директиви до національного законодавства необхідно обмежити тими положеннями, які представляють суттєві зміни у порівнянні із попередніми директивами. Обов'язок здійснити транспозицію положень, які залишено без змін, виникає відповідно до попередніх директив.

(24) Ця Директива не обмежує зобов'язання держав-членів стосовно кінцевих термінів транспозиції директив, встановлених у частині В додатка I, до національного законодавства,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Ця Директива застосовується для повернення предметів культури, класифікованих чи визначених державою-членом як такі, що належать до національних цінностей, як вказано у пункті (1) статті 2, які було незаконно вивезено з території зазначеної держави-члена.

Стаття 2

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (1) «предмет культури» означає предмет, який до його незаконного вивезення з території держави-члена або після такого вивезення згадана держава-член класифікувала чи визначила як такий, що належить до «національних цінностей, які мають художню, історичну або археологічну цінність» відповідно до національного законодавства або адміністративних процедур у розумінні статті 36 ДФЄС;
- (2) «незаконно вивезені з території держави-члена» означає:
 - (а) вивезені з території держави-члена з порушенням її правил захисту національних цінностей або з порушенням Регламенту (ЄС) № 116/2009; або
 - (б) не повернуті після завершення періоду законного тимчасового вивезення або з будь-яким порушенням іншої умови, що регулює таке тимчасове вивезення;
- (3) «держава-член, що подає запит» означає державу-члена, з території якої був незаконно вивезений предмет культури;
- (4) «держава-член, якій подають запит» означає державу-члена, на території якої перебуває предмет культури, який було незаконно вивезено з території іншої держави-члена;
- (5) «повернення» означає фізичне повернення предмета культури на територію держави-члена, що подає запит;
- (6) «володілець» означає особу, яка фізично утримує предмет культури за свій власний рахунок;
- (7) «утримувач» означає особу, яка фізично утримує предмет культури на користь третіх осіб;
- (8) «державні колекції» означає колекції, визначені як державні відповідно до законодавства держави-члена, які перебувають у власності вказаної держави-члена, місцевого або регіонального органу такої держави-члена або установи, розташованої на території вказаної держави-члена, якщо така установа перебуває у власності вказаної держави-члена або місцевого чи регіонального органу або якщо таку устанovu значною мірою фінансує вказана держава-член або місцевий чи регіональний орган.

Стаття 3

Предмети культури, які було незаконно вивезено з території держави-члена, повертають згідно з процедурою та за обставин, передбачених цією Директивою.

Стаття 4

Кожна держава-член призначає один чи кілька центральних органів для виконання завдань, передбачених цією Директивою.

Держави-члени повідомляють Комісію про всі центральні органи, призначені ними відповідно до цієї статті.

Комісія публікує перелік таких центральних органів та будь-які зміни стосовно них у серії *С Офіційного вісника Європейського Союзу*.

Стаття 5

Центральні органи держав-членів співпрацюють та сприяють проведенню консультацій між компетентними національними органами держав-членів. Зокрема, останні:

- (1) на звернення держави-члена, що подає запит, розшукують вказаний предмет культури, незаконно вивезений з її території, встановлюючи особу володільця та/або утримувача. Звернення повинно містити всю інформацію, необхідну для сприяння розшуку, та окремо вказувати на фактичне чи очікуване місцезнаходження предмета;
- (2) повідомляють відповідні держави-члени, якщо предмет культури знайдено на їхній власній території та якщо існують обґрунтовані підстави вважати, що його було незаконно вивезено з території іншої держави-члена;
- (3) надають можливість компетентним органам держави-члена, що подає запит, перевірити, чи є відповідний предмет предметом культури, за умови проведення такої перевірки протягом шести місяців після повідомлення, вказаного у пункті (2). Якщо перевірку не проведено у встановлений строк, пункти (4) та (5) не застосовують;
- (4) спільно з відповідною державою-членом вживають необхідних заходів для фізичного збереження предмета культури;
- (5) за допомогою необхідних проміжних заходів запобігають будь-яким діям, спрямованим на ухилення від процедури повернення;
- (6) діють як посередник між володільцем та/або утримувачем та державою-членом, що подає запит, стосовно повернення. З цією метою компетентні органи держави-члена, якій подають запит, можуть, не порушуючи статтю 6, в першу чергу сприяти застосуванню арбітражної процедури, відповідно до національного законодавства держави-члена, якій подають запит, за умови, що свою офіційну згоду надали держава-член, що подає запит, та володільець чи утримувач.

Для співпраці та взаємних консультацій центральні органи держав-членів використовують модуль Інформаційної системи внутрішнього ринку («ІМІ»), створеної Регламентом (ЄС) № 1024/2012, спеціально пристосований для предметів культури. Також вони можуть використовувати систему ІМІ для поширення відповідної інформації щодо предметів культури, викрадених чи незаконно вивезених з їхньої території. Держави-члени ухвалюють рішення щодо використання системи ІМІ іншими компетентними органами для цілей цієї Директиви.

Стаття 6

Держава-член, що подає запит, може ініціювати порушення судом належної юрисдикції держави-члена, якій подають запит, провадження щодо володільця або (за його відсутності) щодо утримувача з метою забезпечення повернення предмета культури, який було незаконно вивезено з її території.

Провадження може бути відкрито тільки за умови додавання до документа, що ініціює провадження:

- (а) документа, який містить опис предмета, зазначеного у запиті, та підтвердження того, що він є предметом культури;
- (б) декларації компетентних органів держави-члена, що подає запит, про те, що предмет культури було незаконно вивезено з її території.

Стаття 7

Компетентний центральний орган держави-члена, що подає запит, негайно інформує компетентний центральний орган держави-члена, якій подають запит про те, що було ініційовано провадження для забезпечення повернення відповідного предмета.

Компетентний центральний орган держави-члена, якій подають запит, негайно інформує компетентні центральні органи інших держав-членів.

Обмін інформацією здійснюють за допомогою системи ІМІ відповідно до застосованих правових норм щодо захисту персональних даних та недоторканості приватного життя, не обмежуючи можливості використання компетентними центральними органами інших засобів зв'язку додатково до системи ІМІ.

Стаття 8

1. Держави-члени повинні передбачити у своєму законодавстві, що строк для початку процедури

повернення не може перевищувати трьох років після того, як державі-члену, що подає запит, стало відомо про місцезнаходження предмета культури та про особу його володільця чи утримувача.

У будь-якому випадку строк для початку такої процедури не може перевищувати 30 років після незаконного вивезення предмета з території держави-члена, що подає запит.

Проте у випадку предметів, що є частиною державних колекцій, як вказано у пункті (8) статті 2, та предметів, що є власністю церковних чи інших релігійних установ, у державах-членах, де національним законодавством для них передбачені спеціальні механізми захисту, такий строк для початку процедури повернення становить 75 років, окрім випадку, коли у державі-члені не існує часових обмежень для таких процедур, або у випадку, коли за допомогою двосторонніх договорів між державами-членами встановлено строк, що перевищує 75 років.

2. Процедуру повернення не можна починати, якщо вивезення предмета культури з національної території держави-члена, що подає запит, перестає бути незаконним на момент ініціювання.

Стаття 9

За винятком випадків, передбачених статтями 8 та 14, суд належної юрисдикції ухвалює рішення про повернення відповідного предмета культури, якщо його визнано предметом культури у розумінні пункту (1) статті 2, і якщо він був незаконно вивезений з національної території.

Стаття 10

У випадку ухвалення рішення про повернення, суд належної юрисдикції держави-члена, якій подають запит, присуджує володільцю справедливую компенсацію залежно від обставин справи, за умови, що володільць виявив належну обережність та уважність під час придбання предмета.

Встановлюючи, чи виявив володільць належну обережність та уважність, до уваги слід брати всі обставини придбання, зокрема, документи про походження предмета, дозволи на вивезення відповідно до вимог закону держави-члена, що подає запит, репутацію сторін, сплачену ціну, чи звертався володільць до доступного реєстру викрадених предметів культури і будь-якої необхідної інформації, які він міг прийнятним чином отримати, або чи вжив будь-яких інших заходів, яких розсудлива людина вжила б за таких обставин.

У випадку дарування чи успадкування володільць не може перебувати у більш сприятливому становищі, аніж особа, від якої він одержав предмет у такий спосіб.

Держава-член, що подає запит, виплачує компенсацію після повернення предмета.

Стаття 11

Витрати, понесені в ході виконання рішення про повернення предмета культури, сплачує держава-член, що подає запит. Те саме стосується витрат на здійснення заходів, передбачених пунктом (4) статті 5.

Стаття 12

Виплата справедливої компенсації та оплата витрат, вказаних у статтях 10 і 11, не обмежують право держави-члена, що подає запит, вчиняти дії, спрямовані на стягнення таких сум з осіб, що несуть відповідальність за незаконне вивезення предмета культури з її території.

Стаття 13

Право власності на предмет культури після повернення регулюється правом держави-члена, що подає запит.

Стаття 14

Ця Директива застосовується тільки до предметів культури, які були незаконно вивезені з території держави-члена, починаючи з 01 січня 1993 року.

Стаття 15

1. Кожна держава-член може застосовувати передбачені цією Директивою механізми до повернення предметів культури, окрім визначених у пункті (1) статті 2.

2. Кожна держава-член може застосовувати передбачені цією Директивою механізми для запитів про повернення предметів культури, які було незаконно вивезено з території інших держав-членів до 01 січня 1993 року.

Стаття 16

Ця Директива не перешкоджає будь-якому цивільному чи кримінальному провадженню, ініційованому відповідно до національного законодавства держав-членів державою-членом, що подає запит, та/або власником викраденого предмета культури.

Стаття 17

► **С1** 1. До 18 грудня 2020 року та кожні п'ять років після вказаної дати ◀ держави-члени подають Комісії звіт про застосування цієї Директиви.

2. Кожні п'ять років Комісія надає звіт Європейському Парламенту, Раді та Європейському економічно-соціальному комітету з оглядом застосування та дієвості цієї Директиви. До звіту додають відповідні пропозиції, у разі необхідності.

Стаття 18

Додаток до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 доповнити таким пунктом:

«8. Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/60/ЄС від 15 травня 2014 року про повернення предметів культури, незаконно вивезених з території держави-члена, та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 (*): Статті 5 та 7.

(*) ОВ L 159, 28.05.2014, с. 1».

Стаття 19

1. До 18 грудня 2015 року повинні набути чинності ухвалені державами-членами закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання пункту (1) статті 2, пункту (3) першого параграфу статті 5, другого параграфу статті 5, третього параграфу статті 7, статті 8(1), першого та другого параграфів статті 10 та статті 17(1) цієї Директиви.

Вони негайно надсилають Комісії текст таких інструментів.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Вони також містять твердження про те, що покликання у чинних законах, підзаконних нормативно-правових актах та адміністративних положеннях на Директиву, скасовану цією Директивою, необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено, а також яким чином вказане твердження має бути сформульовано.

2. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного законодавства, ухваленого у сфері регулювання цієї Директиви.

Стаття 20

Директиву 93/7/ЄЕС зі змінами і доповненнями, внесеними директивами, вказаними у частині А додатка I, скасувати, починаючи з 19 грудня 2015 року, без обмеження обов'язків держав-членів стосовно кінцевих термінів транспозиції у національне законодавство директив, визначених у частині В додатка I.

Покликання на скасовану Директиву необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву і читати відповідно до кореляційної таблиці, наведеної у додатку II.

Стаття 21

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Пункти (2) – (8) статті 2, статті 3 та 4, пункти (1), (2) та (4) – (6) першого параграфу статті 5, статтю 6, перший та другий параграфи статті 7, статтю 8(2), статтю 9, третій та четвертий параграфи статті 10 та статті 11 – 16 застосовують, починаючи з 19 грудня 2015 року.

Стаття 22

Цю Директиву адресовано державам-членам.

▼ **B**

ДОДАТОК I

ЧАСТИНА А

**Скасована Директива з переліком наступних змін і доповнень до неї
(вказані у статті 20)**

Директива Ради 93/7/ЄЕС (ОБ L 74, 27.03.1993, с. 74)

Директива Європейського Парламенту (ОБ L 60, 01.03.1997, с. 59)
і Ради 96/100/ЄС

Директива Європейського Парламенту (ОБ L 187, 10.07.2001, с. 43)
і Ради 2001/38/ЄС

ЧАСТИНА В

**Перелік кінцевих термінів для транспозиції у національне законодавство
(вказані у статті 20)**

Директива	Кінцевий термін транспозиції
93/7/ЄЕС	15.12.1993 (15.03.1994 для Бельгії, Німеччини та Нідерландів)
96/100/ЄС	01.09.1997
2001/38/ЄС	31.12.2001

▼ В

ДОДАТОК II
Кореляційна таблиця

Директива 93/7/ЄЕС	Ця Директива
—	Стаття 1
Стаття 1, пункт (1), перший абзац	Стаття 2, пункт (1)
Стаття 1, пункт (1), другий абзац, вступна частина	—
Стаття 1, пункт (1), другий абзац, перший підабзац, перше речення	—
Стаття 1, пункт (1), другий абзац, перший підабзац, друге речення	Стаття 2, пункт (8)
Стаття 1, пункт (1), другий абзац, другий підабзац	—
Стаття 1, пункт (2), перший абзац	Стаття 2, пункт (2)(а)
Стаття 1, пункт (2), другий абзац	Стаття 2, пункт (2)(б)
Стаття 1, пункти (3) – (7)	Стаття 2, пункти (3) – (7)
Стаття 2	Стаття 3
Стаття 3	Стаття 4
Стаття 4, вступна частина	Стаття 5, перший параграф, вступна частина
Стаття 4, пункти (1) та (2)	Стаття 5, перший параграф, пункти (1) та (2)
Стаття 4, пункт (3)	Стаття 5, перший параграф, пункт (3)
Стаття 4, пункти (4) – (6)	Стаття 5, перший параграф, пункти (4) – (6)
—	Стаття 5, другий параграф
Стаття 5, перший параграф	Стаття 6, перший параграф
Стаття 5, другий параграф, перший абзац	Стаття 6, другий параграф, пункт (а)
Стаття 5, другий параграф, другий абзац	Стаття 6, другий параграф, пункт (б)
Стаття 6, перший параграф	Стаття 7, перший параграф
Стаття 6, другий параграф	Стаття 7, другий параграф
—	Стаття 7, третій параграф
Стаття 7(1) та (2)	Стаття 8(1) та (2)
Стаття 8	Стаття 9

Стаття 9, перший параграф

Стаття 9, другий параграф

—

Стаття 9, третій та четвертий параграфи

Статті 10 – 15

Стаття 16(1) та (2)

Стаття 16(3)

Стаття 16(4)

Стаття 17

—

Стаття 18

—

—

Стаття 19

Додаток

—

—

Стаття 10, перший параграф

—

Стаття 10, другий параграф

Стаття 10, третій та четвертий параграфи

Статті 11 – 16

Стаття 17(1) та (2)

—

—

—

Стаття 18

Стаття 19

Стаття 20

Стаття 21

Стаття 22

—

Додаток I

Додаток II